

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 11-03-33996 ש. שלמה חברה לביטוח בע"מ נ' רבי ואח'

בפני כב' השופטת אורלי מור-אל

תובעת ש. שלמה חברה לביטוח בע"מ

נגד

1. אביתר רבי
2. הכשרת הישוב חברה לביטוח בע"מ

נתבעים

פסק דין

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

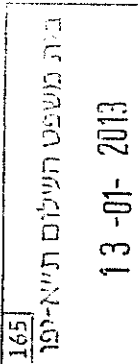
23

1. בפני תביעה שעניינה נזקים שנגרמו בתאונת דרכים שארעה ביום 9/7/10 לרכב המבוטח על-ידי התובעת מרכב שהיה בבעלות הנתבע-1 (להלן: "הנתבע" ו- "רכב הנתבע" בהתאמה), בעת הרלבנטית לתאונה.

2. הדיון בתיק נערך ביום 25/10/12, לאחר הדיון ביקש הנתבע שלא היה מיוצג, להגיש סיכומים בכתב. אפשרתי לנתבע הגשת סיכומים כאלה בתוך 5 ימים ואפשרתי לתובעת להשיב לסיכומי הנתבע בתוך 5 ימים לאחר מכן. סיכומי הנתבע הוגשו במועד ואולם עד לעת הזו לא הוגשו סיכומי התובעת. עיון בתיק בית המשפט מעלה, כי החלטת בית המשפט נשלחה לתובעת ומשלא הוגשו הסיכומים עד כה, אין לי אלא להניח, כי התובעת ויתרה על זכותה להוסיף על הסיכומים שהושמעו מטעמה בדיון. משכך, איני רואה לעכב עוד את מתן פסק הדין.

3. כתב התביעה הוגש מלכתחילה גם נגד הנתבעת-2, אך לא הייתה מחלוקת בין הצדדים, כי הרכב לא היה מבוטח בעת התאונה על ידי הנתבעת 2, ולכן דין התביעה נגדה להמחק בלא צו להוצאות.

4. מטעם התובעת העידו נהג הרכב המבוטח, ועד ראיה שישב לצידו, שניהם תארו את מהלך התאונה. לדבריהם עצרו ברמזור שבו דלק אור אדום ולאחר שהתחלף האור, פנו שמאלה באור ירוק, ואלו נהג רכב הנתבע חצה את הצומת באור אדום פגע ברכבם, עצר לפרק זמן קצר ומייד המשיך בנסיעה. שניהם תיארו, כי לוחית הזיהוי של הרכב של הנתבע 1 נפלה, סמוך לאחר התאונה ולכן אין ספק בזיהוי רכבו של הנתבע-1, כרכב שהיה מעורב בתאונה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 11-03-33996 ש. שלמה חברה לביטוח בע"מ נ' רבי ואח'

- 1 5. הנתבע 1, לא חלק על כך שהרכב היה רשום על שמו במשרד הרישוי בעת הארוע, אך טען כי
2 הרכב לא היה ברשותו ולא היה בחזקתו בתאריך המתואר בכתב התביעה. לטענת הנתבע, קודם
3 לתאונה, ביום 15/12/09, ערך זכרון דברים בנוגע למכירת שני כלי רכב שהיו בבעלותו, והרכב
4 הרלוונטי לתאונה הוא אחד מהם. זכרון הדברים נערך מול אזרח תאילנדי שהנתבע מסר את
5 מספר הדרכון שלו ואף הציג צילום של הדרכון. הנתבע הוסיף, כי בגין כלי הרכב היה אמור
6 לקבל סך של 61,000 ₪ בתשלומים, ועד חודש 2/2010 שולם לו סך של 12,000 וכל השאר לא
7 שולם.
8
- 9 6. לטענת הנתבע בחודשים שלאחר מכן הבטיח הקונה לעמוד בתשלומים ולהשלים את החוב אך
10 לא עמד בכך, לפיכך ערך חיפוישים אחר כלי הרכב ובסוף חודש אוגוסט 2010 קיבל חזרה את כלי
11 הרכב לחזקתו. דהיינו, לטענת הנתבע בין 12/09 ועד ל- 8/10 כלי הרכב לא היה בחזקתו או
12 בשליטתו ומשכך לא ניתן ליחס לו כל אחריות לתאונה.
13
- 14 7. הנתבע צרף לכתב הגנתו את זכרון הדברים שנערך עם האזרח התאילנדי וצילום דרכון של אותו
15 אזרח. זכרון הדברים שהוצג נערך בכתב יד, בשפה העברית, וחתומים עליו לכאורה, הנתבע
16 והקונה.
17
- 18 8. הנתבע הוסיף, כי במהלך פרק הזמן שהרכב לא היה בחזקתו צבר הרכב דו"חות משטרה
19 ודו"חות חניה בעיריות וצרף לכתב ההגנה תצהיר שהגיש לגורמים הרלוונטיים במטרה להסב
20 את הדו"חות. יחד עם זאת, לא הוצגה כל ראיה כי הדו"חות אכן הוסבו ובסיכומיו בבית
21 המשפט אמר הנתבע דברים והיפוכם בעניין זה: **"אני מתדיין מול בית המשפט לתעבורה בעניין**
22 **הזה... בית המשפט הסב את הדו"חות וגם העירייה פטרה אותי"** (עמ' 6 לפרוטוקול, שורה 32
23 ואילך), ככל שבית המשפט והעירייה פטרו את הנתבע הרי מדוע הוא עדיין מתדיין?
24
- 25 9. בחקירתו הנגדית הסביר הנתבע, כי הותיר את הרכב על שמו על מנת להבטיח את התשלום
26 וסיפר, כי הכיר את התאילנדי שקנה את הרכב וסבר כי זה יעשה לרכב ביטוח באמצעות המעביד
27 שלו. יצויין, כי הנתבע ציין שאחיו היה מעורב בהחזרת כלי הרכב, אולם אחיו לא הובא לעדות
28 ואף המעביד של התאילנדי לא הובא לעדות ולו על מנת לאשש את עצם קיומו של התאילנדי,
29 השימוש שעשה בכלי הרכב והעלמותו לאחר מכן.
30
31
32
33

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 11-03-33996 ש. שלמה חברה לביטוח בע"מ נ' רבי ואח'

דיון והכרעה

1

2

3 10. מאחר ומדובר בתביעה אזרחית בה רמת ההוכחה הנדרשת עומדת על 51% - הרי שדי בכך
4 שגרסה אחת תהא מסתברת באחוז אחד בלבד יותר מרעותה. הכלל הוא, שנטל השכנוע מוטל על
5 המוציא מחברו. על כן, התובע נושא בנטל השכנוע לגבי כל יסודותיה העובדתיים של עילת
6 התביעה ועליו להוכיח את אופן התרחשות התאונה ואת אחריות הנתבע למהלכה. השאלה באם
7 הרים בעל הדין את נטל השכנוע המוטל עליו נבחנת בתום הדיון כולו, ובית המשפט בוחן שאלה
8 זו על סמך כל הראיות שהובאו בפניו ועל בסיס הערכת מהימנותן של הראיות וקביעת משקלן
9 הראייתית.

10

11 11. אקדים ואציין, כי מצאתי את עדות עדי התובעת מהימנה וגם אם נפלו אי התאמות קלות בין
12 דברי העדים, גרעין עדותם אמת ושוכנעתי בנכונות גרסתם. בהסתמך על עדותם ניתן לקבוע, כי
13 האחריות לתאונה ולמצער האחריות המכרעת מוטלת על רכב הנתבע, שעה שרכב התובעת חצה
14 את הצומת באור ירוק, ואלו נהג רכב הנתבע חצה את הצומת באור אדום, ככל הנראה תוך כדי
15 נסיון "לגנוב" את הרמזור, שכן עדי התובעת תארו כי עצרו ברמזור והחלו נסיעה לאחר
16 שהתחלף האור האדום לירוק.

17

18 12. יחד עם זאת, אני רואה לייחס לנהג התובעת רשלנות תורמת בשיעור של 15%, שכן לפי עדותו
19 שלו מדובר בתאונה שארעה בצומת, כשהוא נכנס לצומת מעצירה מלאה, לאחר שהתחלף האור
20 ברמזור וחובתו הייתה לוודא כי הצומת פנויה טרם כניסה אליה. הלכה פסוקה היא, כי אור
21 ירוק בצומת אינו חזות הכל ונהג מצווה על עירנות ועל חובת הזהירות כאשר נכנס לצומת אפילו
22 בכיוון נסיעתו אור ירוק, ואף מחויב להמנע מכניסה אם לא ניתן לעבור את הצומת ללא הפרעה.
23 בהקשר זה נקבע בתקנה 65 לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 כי לא יכנס נוהג רב לצומת או
24 למפגש מסילת ברזל אלא אם ביכולתו לעבור ולהמשיך בנסיעתו ללא הפרעה גם אם תמרור
25 (לרבות רמזור) מתיר כניסה לצומת. בפסק הדין שניתן בע"פ 546/73 מ"י נ' רפפורט (פ"ד כח (1)
26 (780) נאמר מפי כבי השופט ת. כהן שמי שנכנס לצומת יודע או חייב לדעת שעלול הוא להתנגש
27 ברכב הבא מכיוון אחר ואין נפקא מינה אם כלי הרכב נכנס לצומת בהיתר או באיסור.

28

29 13. כאמור, אין די בכך שהתובעת הוכיחה את מתווה התאונה, ומוטל עליה הנטל גם להוכיח את
30 אחריותו של הנתבע. בכתב התביעה, ייחסה התובעת לנתבע אחריות מכוח היותו מחזיק, נהג או
31 בעלים של הרכב הפוגע בתאונה. נדמה שלא ניתן לחלוק שאין די באמירה כללית מסוג זה ויש
32 לבחון את הקשר בין הנתבע לבין הרכב, ולקבוע האם סוג הקשר שהוכח מקים לו אחריות
33 לתאונה מכוח מקור חוקי כלשהו.

34

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 11-03-33996 ש. שלמה חברה לביטוח בע"מ נ' רבי ואח'

14. אקדים ואקבע, כי לא הוכח, שהנתבע נהג הרכב בו ארעה התאונה. שמעתי את עדות הנתבע, עיינתי במסמכים שצרף, ואני קובעת כי עלה בידי הנתבע להוכיח, כי בשעת התאונה הרכב לא היה בחזקתו, שכן סמוך לפני כן, העביר את החזקה (להבדיל מן הבעלות) ברכב לקונה המיועד מכוח ההסכם שנעשה ביניהם.
15. על אף האמור, אני קובעת כי הבעלות ברכב נותרה בידו של הנתבע. אין בידי לקבל את טענת הנתבע בסיכומיו, כי גם הבעלות על הרכב לא הייתה בידו. מתוך זכרון הדברים, כמו גם דבריו של הנתבע, עולה בבירור, כי כוונת הצדדים הייתה שהבעלות נותרת בידי הנתבע, עד לסיום התשלומים בעבור הרכב. עובדה היא, כי משלא עמד הקונה בתשלומים, כל שהיה צריך הנתבע הוא לתפוס את הרכב ולהחזיר אותו לחזקתו, שכן הרכב היה ונותר כל אותה תקופה בבעלותו.
16. סעיף 1 לפקודת התעבורה מגדיר בסעיף 1 כבעל של רכב – **כ"בעל הרשום ברשיון הרכב"**, גם אם כטענת הנתבע הרישום אינו מכריע לעניין הבעלות הקניינית בכלי הרכב, בענייננו, הנתבע עצמו העיד שהותיר בכוונת מכוון את הרישום והבעלות בידו על מנת להבטיח שיקבל את מלוא התשלום בעבור הרכב. כך עולה, כאמור, גם מזכרון הדברים שנחתם בין הנתבע לבין הקונה, על פיו רק לאחר סיום מלוא התשלומים יועבר הרכב על שם הקונה. גם בתצהיר שצרף הנתבע לכתב ההגנה אותו הגיש גם לעירייה ולמשטרה טען רק, כי החזקה ברכב לא הייתה בידו (סעי' 6 לתצהיר) ולא העלה טענה לפיה לא היה הבעלים של הרכב במועדים הרלוונטיים. למותר לציין, כי מטרת הרישום במשרד הרישוי היא להביא לזיהוי של הגורם האחראי לרכב, ומשבחר הנתבע למכור את הרכב בדרך זו ולהותיר את הבעלות בידו, נטל סיכון ברור כי כל החבויות בגין הרכב יופנו כלפיו.
17. משכך, השאלה העומדת לדיון בתיק, עיקרה בקיום עילת תביעה או יריבות בין התובעת לבין הנתבע – בעליו של הרכב, שעה שהרכב בעת הרלוונטית לא היה בחזקתו מכוח הסכם והעוולה בוצעה על ידי נהג הרכב שזהותו לא ידועה, אף כי ידועה זהות המחזיק ברכב באותה תקופה.
18. בית המשפט עמד לא פעם על עקרון היסוד בנוזיקין, לפיו ככלל אחראי אדם לעוולתו שלו בלבד ואין הוא אחראי לעוולת הזולת, למעט בהתקיים אחד התריגים בפקודת הנוזיקין, כגון חריג המטיל אחריות שילוחית, לדוגמא בענייננו של מעביד למעשה עובדו (סעיף 13 לפקודת הנוזיקין), של שולח למעשה שלוח (סעיף 14 לפקודה), או בשל אחריות בעל חוזה למעשה הצד השני לחוזה אשר אמור לעשות למענו מעשה פלוני (סעיף 15 לפקודה) וכן במקרים בהם ניתן למצוא מקור אחריות אחר מכוח דין בין מכוח עוולת הרשלנות, נזק ראייתי או כל עילה חוקית אחרת.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 11-03-33996 ש. שלמה חברה לביטוח בע"מ נ' רבי ואח'

- 1 אחד מפסקי הדין המנחים בסוגיה הוא פסק הדין של כבי השופטת פרוקציה בברי"ע 195/95
2 (מחוזי ירושלים) אלדן השכרת רכב ואח' נ' עופר שנהב ואחרים (פורסם בפדאוו"ר), באותו
3 מקרה הפך בית המשפט פסק דין של בית משפט לתביעות קטנות, שקבע קיומה של יריבות בין
4 התובעת שם שרכבה נפגע בתאונת דרכים, לבין חברת ההשכרה שהשכירה את הרכב לנהג
5 שביצע את העוולה. בית המשפט קבע שם, כי האחריות הישירה לנזק מוטלת על הנהג הפוגע
6 ואפשר גם שלחברת הביטוח המבטחת אותו מפני נזקים צפויים לצד ג', אך לא לחברת
7 ההשכרה. בית המשפט שם, גם לא מצא סתירה בין העדר האחריות של חברת ההשכרה
8 בנויקון, לבין תביעתה הנפרדת כלפי הרכב המעורב בתאונה על נזקים שנגרמו לרכב השכור
9 שהיה מעורב בתאונה, בתורת בעלים של רכב זה.
- 10
- 11 19. אכן, כאשר מתרחשת תאונת דרכים, האדם אשר נהג ברכב המעורב בתאונה, הוא על פי רוב
12 הגורם הנושא באחריות נזיקית ישירה ואישית לגבי אופן השימוש שנעשה ברכב ולתוצאותיה
13 של התאונה (ראה לדוגמא: תא 10-02-17377 כלל חברה לביטוח בע"מ נ' פרוספר אביחי זרביב
14 (עפולה) (פורסם בפדאוו"ר); ת"א (תל-אביב - יפו) 18497/04 סיגלור בע"מ נ' מ.כ.ת. אוטו רנט
15 בע"מ ואח' (פורסם בפדאוו"ר), זאת אלא אם חל אחד החריגים הקבועים בדין.
- 16
- 17 20. יש לבחון איפוא האם המקרה דן נכנס לגדר אחד החריגים שנקבעו בדין.
- 18
- 19 21. מקור אחריות ישיר לבעליו של הרכב, מצוי בסעיף 27 לתקנות התעבורה הקובע חזקת אחריות
20 של בעלי כלי רכב לעבירות התנועה המבוצעות ברכב, כחריג לכלל שכל אדם אחראי למעשיו שלו
21 גם בפלילים. לא מן המותר להביא הסעיף כלשונו –
- 22 "27. אחריות בעל הרכב
23 (א) נעשתה עבירת תעבורה ברכב, רואים את בעל הרכב כאילו הוא נהג ברכב
24 אותה שעה או כאילו העמידו או החנה אותו במקום שהעמדו או חנייתו
25 אסורה על פי חיקוק, לפי הענין, זולת אם הוכיח מי נהג ברכב, העמידו או
26 החנהו כאמור, או אם הוכיח למי מסר את החזקה ברכב (להלן - המחזיק) או
27 הוכח שהרכב נלקח ממנו כלי ידיעתו וכלי הסכמתו" (ההדגשה לא במקור –
28 ש.ג.)
29
- 30 הנראה זו מאפשרת, איפוא, הטלת אחריות פלילית על אדם, גם אם אינו מי שביצע את העבירה
31 בפועל. משמע, בדיני התעבורה מוטל הנטל על כתפי בעלי הרכב להוכיח מי נהג ברכב במועד
32 ביצוע העבירה. המשמעות של אי הרמת הנטל לפי סעיף זה היא הטלת אחריות פלילית אישית
33 מוחלטת על כתפי הבעלים ולא אחריות שילוחית או אחרת המבוססת על יחס בין הנהג לבין
34 הבעלים (ראו: ע"פ 3027/90 חברת מודיעים בינוי ופיתוח בע"מ נ' מדינת ישראל, פ"ד מה (4)
35 364, 389). ההיגיון העומד בבסיס חזקה זו ברור, ולפיו בעליו של הרכב אחראי ככלל לפעולות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 11-03-33996 ש. שלמה חברה לביטוח בע"מ נ' רבי ואח'

- 1 הנעשות ברכב, חובתו הבסיסית היא לשלוט על השימוש הנעשה ברכב וחזקה שבעל הרכב יודע
2 או מסוגל לדעת לאחר בירור נאות, מיהו שנהג ברכב או היה בעל השליטה בו בעת התאונה.
3
- 4 22. הגיון דומה חל מבחינת קל וחומר גם בדיני הנוזיקין. בעלות ברכב מקנה גם אחריות לשימוש
5 שנעשה ברכב. למצער, בעליו של רכב נמצא בעמדה הטובה ביותר לדעת את זהותו של נהג הרכב
6 במועדים שונים. בעלים סביר של רכב לא יוציא את הרכב מחזקתו מבלי שידע ויהא בידו לאתר
7 את המחזיק ברכב בכל רגע נתון. משכך, בית המשפט החיל בדין האזרחי לא פעם את החזקה
8 העובדתית לפיה, בהעדר הוכחה סותרת, הנוהג ברכב הוא בעליו או מורשה (ע"א 31/85 בדיר נ.
9 טסה, פ"ד מג (2) 81, 87; ע"א 20/64 הפניקס חברה לביטוח נ' מדינת ישראל, פד"י יח (3) 426,
10 435; ע"א 259/63 אפרים חיים נ' יעקב קלקשטיין ואח', פד"י יח (3) 662, 666; ת.א. (תי"א)
11 1401/73 זהרי נ' משרד הבטחון, פ"מ תשל"ה (2) 150). לפי פסיקה זו, אם לא נסתרה החזקה,
12 תוטל אחריות אזרחית על בעלי הרכב גם אם יתכן שהבעלים לא נהג ברכב במועד הרלוונטי.
13 כך למשל בע"א 31/85 הנ"ל, שעסק בתאונת "פגע וברח", דחה בית המשפט המחוזי תביעת
14 פיצויים לאחר שקבע בין השאר, כי התביעה לא הרימה את הנטל להוכיח מי הוא אשר נהג ברכב
15 הפוגע בזמן התאונה. בית המשפט העליון הפך הכרעה זו תוך שקבע, כי הנטל להוכחת זהותו של
16 נהג הרכב מוטל על בעליו או מחזיקו. תוך כך הפנה בית המשפט העליון לחזקה הנזכרת בפקודת
17 התעבורה.
18
- 19 23. מכאן, כאשר מתרחשת תאונה ובעליו של הרכב טוען שלא נהג בו, דרך המלך של בעלי הרכב היא
20 למסור את פרטיו של מי שהחזיק ברכב במועד הרלוונטי ועליו הנטל להוכיח מי נהג ברכב או
21 החזיק בו בעת הרלוונטית. כמו כן, על בעלי הרכב הנטל להוכיח, כי לא התרשל בעת שמסר את
22 החזקה ברכב לאחר. אם לא יעשה כן, אפשר שלא יהא בידו להתנער מאחריותו לנזקים שנגרמו
23 באמצעות הרכב בבעלותו, אשר הועבר לחזקת אחר.
24
- 25 24. סעיף 10 (ב) לפקודת התעבורה, מטיל חובה על בעליו של הרכב לשלוט על הגורמים אליהם
26 מועברת החזקה ברכב בקובעו -
27 "ב) בעל רכב ומי שהשליטה על הרכב בידו לא ירשה לנהוג ברכב למי שאינו
28 רשאי לפי סעיף קטן (א) לנהוג בו, ובלבד שלא יהיה בעל רכב או מי
29 שהשליטה על הרכב בידו, אחראי בעד נהיגתו על ידי אדם שאינו רשאי לנהוג
30 בו, אם הוכיח שנקט בכל האמצעים הסבירים כדי שאותו אדם לא יוכל לנהוג
31 ברכב".
32
- 33 25. הנתבע בענייננו, עשה מלכתחילה עסקה מתמשכת עם אזרח זר, שצפוי שיהא קשה לאתרו, הוא
34 אכן מסר את פרטיו של המחזיק ברכב שהיו בידיו, דא עקא שהמדובר באזרח זר ופרט למספר
35 דרכון אין בידי הנתבע כל פרט נוסף המאפשר את איתורו, או בירור השאלה האם היה בידי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 11-03-33996 ש. שלמה חברה לביטוח בע"מ נ' רבי ואח'

- 1 28. הנתבע טען, כי סבר שאם חברות השכרה משכירות רכבים לקונה, גם הוא יכול למסור לחזקתו
2 את כלי הרכב. אך אין הנדון דומה לראיה, שהרי חברות השכרה דואגות לוודא את פרטיו של
3 השוכר ואת היכולת לאתרו, דואגות להותיר בידן אמצעי תשלום במקרה של נזק והן מחויבות
4 על פי חוק לבטח את כלי הרכב שבבעלותן (מקום שלא עושות כן, נקבעת, לעיתים, אחריותן
5 בנוזיקין בעולה של הפרת חובה חקוקה). הנתבע לא עשה את כל אלה.
6
- 7 29. יתירה מזו, הנתבע גם לא עמד בנטל המוטל עליו כבעליו של הרכב, לאתר בשקידה ראויה את
8 המחזיק ברכב בתקופה הרלוונטית, כך שניתן יהא להסיר מעליו את האחריות לתאונה. עובדה
9 היא, שכאשר רצה הנתבע להשיב את כלי הרכב לחזקתו, הוא ידע לעשות כן ואף שעדותו
10 בנקודה זו נותרה מעורפלת ולא התברר עד תום כיצד הנתבע השיג בשנית את החזקה בכלי
11 הרכב, ברי כי בידי הנתבע האמצעים והידע הטובים ביותר לאתר את המחזיק והייתה לו חובה
12 בסיסית לנסות לעשות כן במסגרת תביעה זו, אם במסגרת בקשה לצרפו כנתבע, אם בהגשת
13 חודעת צד ג' ואם בהוכחת מאמצים ראויים סבירים על מנת לאתר המחזיק ולהביאו כצד או
14 כעד בבית המשפט. הנתבע לא הוכיח כל מאמצים כאלה והסתפק בהבל פיו, כי אין בידו לאתר
15 את המחזיק וכי הוא יוצא ידי חובתו בהצגת תצלום דרכון של המחזיק וסמוך ובטוח שלו
16 התובעת תשקיע מאמצים היא תוכל לאתרו.
17
- 18 30. לטעמי, בנסיבות שהוכחו, שעה שהנתבע מסר את החזקה בכלי הרכב לאחר באופן שתואר, יש
19 להטיל על הנתבע דווקא את הנטל לאתר את המחזיק ולגבות ממנו את התשלום.
20
- 21 31. הלכה למעשה, בהתנהלותו גרם הנתבע לתובעת לנזק ראייתי משמעותי שרק בגינו ניתן היה
22 לחייבו בנוזיקין, אולם משמצאתי שאחריותו קמה ממילא שעה שלא עלה בידו לסתור באופן
23 מספק את חזקת הבעלות ונוכח רשלנותו באופן בו הוציא מידי את החזקה ברכב, איני רואה
24 צורך להכריע בסוגיה זו.
25
- 26 32. הנה כי כן, המסקנה המתבקשת היא כי האחריות לתאונה שורה על הנתבע כבעליו של הרכב על
27 אף שהוא לא נהג בו, שעה שהנתבע התרשל באופן בו הוציא את החזקה מידי ברכב ולא עשה די
28 על מנת לאתר ולמסור את מלוא פרטיו של המחזיק ברכב. בצילום דרכון, אין די. הנתבע חזר
29 והדגיש שהוא תלמיד משפטים, עוזר פרלמנטרי של חברת כנסת ואדם נורמטיבי. אכן התרשמתי
30 כי הנתבע אדם נורמטיבי וחיובי, דא עקא שהוא שגה באופן התנהלותו בעניין כלי הרכב שהיו
31 בבעלותו, דבר שגרם לו לצורך להתנהל מול העיריות, בית המשפט לתעבורה, וגם בעניינה של
32 תביעה זו. האמפטיה לנתבע ולמצבו, אינה יכולה להביא לדחיית התביעה, שעה שמצאתי כי
33 הדין מצדיק קבלתה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 11-03-33996 ש. שלמה חברה לביטוח בע"מ נ' רבי ואח'

1 33. התובעת הגישה חו"ד דעת שמאי שלא נסתרה ומשכך הוכיחה נזק בשיעור של 17,322 ש. .
2 הנתבע ישלם איפוא לתובעת סך של 14,724 ש. (85% מן הסכום שהוכח) צמוד מיום התשלום,
3 בצירוף אגרה כפי ששולמה, שכר העדים כפי שנפסק, ושכ"ט בשיעור 11.7%. בנסיבות, אמליץ
4 בפני התובעת, שתאפשר לנתבע לשלם את הסכום שנפסק במספר תשלומים שיוכל לעמוד בהם.

5

6

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

7

8

ניתן היום, מוצ"ש ר"ח א' שבט תשע"ג, 11 ינואר 2013, בהעדר הצדדים.

9

אורלי מור-אל, שופטת

10

11

12

13

14